

CHƯƠNG XVII: MỘT KÝ ỨC BỊ NHIỀU

Vào buổi chiều muộn, vài ngày sau năm mới, Harry, Ron, và Ginny cùng đứng trước lò sưởi trong bếp để trở về Hogwarts. Bộ đã thiết lập kết nối từ đó đến mạng Floo để đưa học sinh về trường một cách nhanh chóng và an toàn. Chỉ có bà Weasley ở đó để chào tạm biệt bọn nhỏ, còn ông Weasley, Fred, George, Bill và Fleur đều đang đi làm. Bà Weasley đã bật khóc trong cảnh chia tay. Phải thừa nhận rằng gần đây rất khó có thể bắt bà dừng được; bà đã khóc rất nhiều kể từ khi Percy lao ra khỏi nhà vào ngày Giáng sinh với cặp kính nổ lộn bộp đầy những củ cải nấu nhừ (mà cả Fred, George, và Ginny đều phải chịu trách nhiệm.)

"Đừng khóc mà mẹ," Ginny nói, vỗ nhẹ vào lưng bà Weasley khi bà đang khóc ở trên vai cô bé. "Mọi thứ sẽ ổn thôi..."

"Đúng đấy mẹ, không cần phải lo cho chúng con đâu," Ron nói, nhận một cái hôn ướt đầm nước mắt của mẹ mình lên má, "và cả cho Percy nữa. Anh ta chỉ là đồ ngu thôi, chẳng mất gì đâu mẹ à."

Bà Weasley khóc nhiều hơn bao giờ hết khi bà ôm Harry trong tay mình.

"Hứa với bác rằng con sẽ tự lo cho mình nhé... Tránh gặp rắc rối nhé..."

"Con luôn luôn cố gắng bác Weasley à," Harry nói. "Con thích một cuộc sống yên tĩnh mà, bác biết con rồi còn gì."

Bà cười trong nước mắt và lùi lại. "Bảo trọng nhé, tất cả các con..."

Harry bước vào trong ngọn lửa màu xanh lục và hô to "Hogwarts!" Nó có một hình ảnh cuối cùng thoáng qua về căn bếp nhà Weasley và bộ mặt đầy nước của bà Weasley trước khi chìm trong ngọn lửa; xoay mòng mòng rất nhanh, nó có những ấn tượng mờ mờ về những căn phòng phù thủy khác, mà rồi cũng vượt qua khỏi tầm mắt trước khi nó có thể nhìn kỹ; rồi nó bay chậm lại, cuối cùng dừng lại chắc chắn ở trong văn phòng của Giáo sư McGonagall. Bà hầu như không ngẩng lên từ bàn làm việc khi nó trèo ra khỏi cái lò sưởi.

"Chào Potter. Cố gắng đừng để rơi tro ra thảm nhé."

"Vâng thưa giáo sư."

Harry đeo lại kính và vuốt tóc cho thẳng khi Ron đang xoay tít trước mặt nó. Khi Ginny đến, ba đứa nó kéo nhau ra khỏi văn phòng của cô McGonagall và về tháp Gryffindor. Harry nhìn ra phía ngoài cửa sổ của hành lang bọn chúng đi qua; mặt trời đã chìm xuống dưới mặt đất bao phủ bởi tuyết mà còn dày hơn cả ở Trang trại Hang Sóc. Ở đằng xa, nó thấy bác Hagrid đang cho con Buckbeak ăn ở trước cabin của bác.

"Baubles," Ron nói tự tin khi bọn chúng đến chỗ Bà Béo, lúc này trông có vẻ xanh xao hơn thường lệ và nhăn mặt nói to.

"Không phải," bà nói.

"Không phải là sao?"

"Có một mật mã mới," bà nói. "Và làm ơn đừng có hét lên."

"Nhưng mà chúng cháu đã không ở đây, làm thế nào mà... ?"

"Harry! Ginny!"

Hermione đang chạy vội về phía bọn nó, mặt tái lại và đang mặc một cái áo choàng, mũ và găng tay.

"Tớ mới trở về được vài tiếng. Tớ vừa đến thăm bác Hagrid và con Buck... ý tớ là Wetherings," cô bé nói chẳng ra hơi. "Kỳ nghỉ Giáng sinh vui vẻ chứ ?"

"Ừ," Ron nói ngay lập tức, "rất nhiều sự kiện, Rufus Scrim..." "Tớ có cái này cho cậu Harry à," Hermione nói, không hề nhìn vào Ron hay tỏ vẻ gì báo hiệu rằng cô bé đã nghe thấy nó nói. "Ồ, chờ đã... mặt mã. Abstinence."

"Chính xác," Bà Béo nói với giọng mệt mỏi và kéo ra đằng trước, để lộ ra cái lỗ chân dung.

"Bà ấy bị sao thế ?" Harry hỏi.

"Rõ ràng là bà đã thoải mái quá mức," Hermione nói, mắt lảo liên khi cô bé vào trong phòng học chung chật ních. "Bà và bạn Violet của bà đã uống hết sạch rượu trong bức tranh những thầy tu say rượu ở hành lang Bùa Chú ấy. Dù sao thì..."

Cô bé lục lọi trong túi mất một lúc, rồi kéo ra một cuộn giấy da với chữ của thầy Dumbledore trên đó.

"Hay quá," Harry nói, mở nó ra ngay lập tức để thấy rằng tiết học tiếp theo với Dumbledore đã được lên kế hoạch vào tối hôm sau. "Tớ có rất nhiều thứ để nói với thầy... và cậu nữa. Ngồi xuống đi..."

Nhưng vào lúc đó có một tiếng hô lớn "Won-Won" và Lavender Brown chẳng biết lao đến từ đâu vọt vào trong vòng tay của Ron. Một vài người chứng kiến cười khẩy; Hermione cười phá lên và nói, "Có một cái ở đây này... Có xem không Ginny ?"

"Không ạ, em đã nói em sẽ gặp Dean rồi," Ginny nói, mặt dù Harry không thể không cảm thấy rằng cô bé có vẻ không nhiệt tình cho lắm. Mặc cho Ron và Lavender dính lấy nhau trong một trận đấu đấm bốc kiểu đứng, Harry dẫn Hermione vào một cái bàn còn trống.

"Giáng sinh của cậu thế nào ?"

"Ờ, cũng tốt," cô bé nhún vai. "Chẳng có gì đặc biệt cả. Thế ở nhà Won-Won thế nào ?"

"Tớ sẽ kể cho cậu ngay," Harry nói. "Kìa Hermione, cậu không thể..."

"Không, tớ không thể," cô bé nói một cách thờ ơ. "Nên đừng hỏi thì hơn."

"Tớ nghĩ là, có thể, cậu biết đấy, qua Giáng sinh này..."

"Đó chính là Bà Béo đã uống một hũ lớn rượu ngâm được 500 năm rồi Harry à, không phải tớ. Thế cái tin quan trọng mà cậu muốn báo cho tớ biết là gì thế ?"

Cô bé quá hưng hăng để có thể tranh cãi trong lúc này, nên Harry đã bỏ qua cái chủ đề về Ron và thuật lại toàn bộ những gì nó nghe được trong mẫu hội thoại giữa Malfoy và Snape. Khi nó kết thúc, Hermione đã ngồi ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi nói, "Cậu không nghĩ là... ?"

"... thầy đã nhận lời giúp đỡ cốt để lừa Malfoy nói về thứ nó đang làm phải không ?"

"Ừ đúng đấy," Hermione nói.

"Ba của Ron và thầy Lupin nghĩ vậy," Harry miễn cưỡng. "Nhưng điều này hoàn toàn chứng minh rằng Malfoy đang có kế hoạch gì đó, cậu không thể phủ định điều này được đâu."

"Ừ, tớ không thể," cô bé trả lời chậm rãi.

"Và nó đang diễn kịch theo mệnh lệnh của Voldermort, giống như tớ đã nói!"

"Hmm... thế có ai trong hai người thực sự nhắc đến cái tên Voldermort không ?"

Harry vẻ mặt rất nghiêm trang, cố gắng nhớ lại. "Tớ cũng không chắc... Snape đã nói chủ của con, và còn ai vào đấy nữa ?"

"Tớ cũng chẳng biết," Hermione cắn môi. "Có thể là bố của nó ?"

Cô bé nhìn qua căn phòng, rõ ràng là đang chìm đắm trong suy nghĩ, thậm chí còn không thèm để ý đến Lavender đang cù léc Ron. "Thế thầy Lupin thì sao ?"

"Không tốt lắm," Harry nói, và nó nói với cô bé tất cả mọi thứ về nhiệm vụ của Lupin giữa những người sói và những khó khăn ông đang phải đối mặt. "Cậu đã bao giờ nghe nói về Fenrir Greyback chưa ?"

"Rồi, tớ có nghe!" Hermione giật thót mình. "Và cậu cũng nghe rồi đấy Harry à!"

"Khi nào cơ, Lịch Sử Phép Thuật à ? Cậu biết thừa là tớ chẳng bao giờ nghe..."

"Không không, không phải Lịch Sử Phép Thuật - Malfoy đã đe dọa lão Borgin bằng Kim!" Hermione nói. "Ở cái Hẻm Knockturn đấy, cậu không nhớ à ? Nó đã nói với lão Borgin rằng Greyback là một người bạn cũ của gia đình và rằng ông ta sẽ kiểm tra thường xuyên tiến độ công việc của Borgin!"

Harry há hốc mồm trước những lời của cô bé. "Tớ quên mất! Nhưng mà điều này càng chứng minh Malfoy là Tử Thần Thực Tử, nếu không thì làm thế nào mà nó có thể liên lạc với Greyback và nói cho hắn biết phải làm những gì ?"

"Cái này khá đáng nghi đây," Hermione thốt lên. "Trừ khi..." "Ôi, xem nào," Harry nói bực tức, "cậu không thể cãi được cái này đâu!"

"Hừm... có khả năng đó là một lời đe dọa đối trá." "Cậu không thể tin được nữa, đúng thế đấy," Harry nói, lắc đầu.

"Chúng ta sẽ biết ai đúng... Cậu sẽ phải thừa nhận sai lầm của cậu thôi Hermione ạ, giống như Bộ Pháp Thuật vậy.Ồ đúng rồi, tớ cũng có một bữa tranh cãi với Rufus Scrimgeour nữa đấy..."

Và phần còn lại của buổi tối hôm đó đã qua đi một cách thân thiện với việc xỉ vả Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật; Hermione, giống như Ron, nghĩ là sau rốt thì Bộ đã làm cho Harry phải chịu đựng cả một năm vừa rồi, họ sẽ chẳng còn dám nhờ nó giúp việc gì nữa.

Học kỳ mới bắt đầu vào sáng hôm sau với một sự bất ngờ dễ chịu trong năm thứ sáu: một bảng hiệu to đùng đã được dính ở bảng thông báo trong phòng học chung từ đêm qua.

NHỮNG BUỔI HỌC ĐỘN THỔ

Nếu như các bạn đã 17 tuổi, hoặc sẽ lên 17 tuổi vào ngày hoặc trước ngày 31 tháng 8 năm nay, các bạn đủ tư cách để tham gia một khóa học Độn Thổ 12 tuần do người hướng dẫn bộ môn Độn Thổ của Bộ Phép Thuật. Hãy ký xuống dưới nếu như bạn muốn tham gia. Giá: 12 Galleon.

Harry và Ron nhập vào đám đông đang chen lấn quanh bảng thông báo và thay phiên nhau viết tên vào cuối bảng. Ron đang lấy cái bút lông ra để ký sau Hermione thì Lavender trườn ra đằng sau nó, nắm chặt mắt nó và nói, "Đoán xem ai nào, Won-Won?" Harry quay sang để nhìn thấy Hermione chạy vụt đi; nó đuổi kịp cô bé, không hề mong ước được ở lại đằng sau với Ron và Lavender, nhưng trong sự ngạc nhiên của nó, Ron cũng đã đuổi kịp hai đứa, chỉ cách có một đoạn từ cái lỗ chân dung, tai đỏ ửng lên và cảm xúc của nó rất bức tức. Không một lời, Hermione chạy nhanh lên để đi với Neville.

"Vậy thì... Độn Thổ," Ron nói, giọng của nó bình thường đến nỗi Harry chẳng dám nhắc về điều vừa mới xảy ra. "Có vẻ buồn cười nhỉ?"

"Tớ chẳng biết," Harry nói. "Có thể tự mình thực hiện sẽ tốt hơn, tớ đã không thích thú cho lắm khi được thầy Dumbledore đưa đi."

"Tớ quên mất là cậu đã làm rồi... tốt nhất là tớ nên qua bài kiểm tra ngay trong lần đầu tiên," Ron có vẻ lo lắng. "Fred và George đã làm được," "Charlie trượt còn gì?" "Đúng, nhưng mà anh Charlie to hơn tớ nhiều" Ron giơ tay ra quanh người mình dường như anh ta to như một con khỉ đột vậy - "thế nên anh Fred và George không thực hiện nhiều lắm... ít ra là trước mặt anh ta..." "Khi nào thì mình phải làm bài kiểm tra nhỉ?" "Ngay khi mình đủ 17 tuổi. Đối với tớ chỉ là tháng ba tới thôi!" "Đúng rồi, nhưng mà cậu sẽ không thể Độn Thổ ở đây, trong lâu đài này..."

"Vấn đề không phải là ở chỗ đó phải không? Mọi người sẽ đều biết là tớ có thể Độn Thổ bất cứ lúc nào tớ muốn."

Không chỉ có mình Ron là có vẻ hào hứng với cái viễn cảnh của phép Độn Thổ. Cả ngày hôm đó đã có rất nhiều tiếng xì xào về những bài học sắp tới; việc có thể biến đi và hiện hình lại ngay tức thì đã được đánh giá rất cao.

"Chẳng biết nó tuyệt vời thế nào khi chúng ta chỉ cần..." Seamus búng tay tanh tách để chỉ sự biến mất. "Anh họ Fergus của tớ làm thế chỉ để trêu chọc tớ, cứ chờ đi cho đến khi tớ làm được... Anh ta sẽ chẳng bao giờ có một giây phút bình yên nữa đâu..."

Chìm trong ảo giác về viễn cảnh tươi sáng này, nó lắc cái đĩa thần quá hào hứng đến nỗi thay vào việc biến ra một cái bồn nước sạch - mục tiêu của bài học Bùa Chú hôm nay - nó đã làm ra một cái vòi nước phản lực mà đã nảy bật lên trên trần nhà và đập thẳng vào mặt Giáo sư Flitwick.

"Harry đã độn thổ rồi đấy," Ron nói với Seamus, lúc này đang hơi luống cuống, sau khi Giáo sư Flitwick đã sấy khô mình bằng một cái vẩy đĩa thần và chú thích với Seamus: "Ta là

một phù thủy, chứ không phải là một con khỉ đầu chó khua khoảng một cái que." "Thầy Dum... ơ... người ta đã cho nó đi cùng. Độn Thổ Cùng Nhau, cậu biết không."

"Wow!" Seamus thì thầm, và nó, Dean, với Neville chụm đầu vào để nghe xem Độn Thổ có cảm giác thế nào. Trong phần còn lại của ngày hôm đó, Harry đã bị bao vây bởi những đứa năm sáu khác yêu cầu miêu tả cảm giác lúc Độn Thổ. Tất cả bọn chúng đều có vẻ sợ hãi, hơn là lảng tránh, khi nó nói với chúng về việc bùa chú đó khó chịu thế nào, và nó vẫn còn trả lời những câu hỏi chi tiết vào tám giờ kém mười tối hôm đó, đến khi nó buộc phải nói dối là nó phải trả một quyển sách cho thư viện, để có thể đến kịp giờ buổi học với thầy Dumbledore.

Những cái đèn ở trong văn phòng thầy Dumbledore đã được thắp lên, những bức chân dung của những vị hiệu trưởng cũ vẫn đang ngáy đều đều ở trong khung của họ, và cái Tủ Kệ lại một lần nữa được sẵn sàng ở trên bàn. Tay của Dumbledore đặt ở hai bên của nó, tay phải vẫn đen và cháy nắng như thường. Nó chẳng có vẻ gì là được chữa lành cả và Harry phân vân, chắc là phải đến lần thứ 100 rồi, rằng cái gì có thể gây nên chấn thương kỳ lạ như vậy, nhưng nó chẳng hỏi; Dumbledore đã nói rằng nó cuối cùng cũng sẽ biết và trong bất cứ trường hợp nào nó đều có những chủ đề khác để nói. Nhưng trước khi Harry có thể nói về thầy Snape và Malfoy, Dumbledore đã nói.

"Ta nghe nói rằng con đã gặp Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật trong giảng sinh phải không?" "Vâng," Harry nói. "Ông ta không vui lắm khi gặp con."

"Đúng," Dumbledore thở dài. "Ông ta cũng không vui khi gặp ta nữa. Chúng ta phải cố gắng không để bị nhấn chìm trong nỗi thống khổ của mình Harry à, mà phải chiến đấu đến cùng."

Harry cười toét miệng.

"Ông ta muốn con nói với cộng đồng phù thủy rằng Bộ đã làm việc rất tốt."

Dumbledore cười.

"Vấn đề là ý kiến của Fudge, con biết không. Trong ngày cuối cùng ở văn phòng, khi ông đang cố bám lấy chỗ của mình một cách tuyệt vọng, ông đã muốn gặp con, hy vọng rằng con có thể ủng hộ ông ta..."

"Sau tất cả những gì ông Fudge đã làm năm ngoái ư?" Harry tức giận. "Sau Umbridge?"

"Ta đã nói với Cornelius là không có cơ hội nào đâu, nhưng cái tư tưởng đó vẫn không rời ông khi ông rời khỏi văn phòng. Trong có vài giờ sau khi Scrimgeour lên chức chúng ta đã gặp nhau và ông ta đề nghị ta sắp xếp một buổi hẹn với con."

"Đó là lý do tại sao thầy cãi lại!" Harry buột miệng thốt ra. "Điều này đã được đăng trong tờ Nhật Báo Tiên Tri."

"Tờ Tiên Tri thường thì phải đăng sự thật," Dumbledore nói, "trừ khi đó là chẳng may. Đúng, đó là lý do tại sao chúng ta cãi nhau. Hừm, có vẻ như là cuối cùng thì Rufus đã tìm thấy con đường để đến với con rồi đấy."

"Ông ta tố cáo con Hoàn toàn bị chi phối bởi Dumbledore. "

"Ông ta đúng là quá đáng thật."

"Con nói với ông ta con là như vậy mà."

"Dumbledore định mở miệng ra để nói gì đó rồi lại khép lại. Bên cạnh Harry, con phượng hoàng Fawkes thốt ra một tiếng khóc du dương, nhỏ nhẹ. Trong sự xấu hổ cực kỳ của Harry, nó bất chợt nhận ra rằng đôi mắt xanh sáng của thầy Dumbledore đang ngân ngấn nước, nó vội nhìn chăm chăm xuống đầu gối mình. Khi Dumbledore nói, dù sao thì, giọng ông vẫn bình thản.

"Ta rất xúc động Harry à."

"Ông Scrimgeour muốn biết thầy đi đâu khi thầy không ở Hogwarts," Harry nói, mắt vẫn dính vào đầu gối của mình.

"Ừ, ông ta quả là quá tò mò đối với điều đó," Dumbledore nói, lúc này nghe rất vui vẻ, và Harry nghĩ rằng lúc này đã an toàn để nhìn lên rồi. "Ông ta đã cố gắng để theo chân ta. Buồn cười thật đấy. Ông ta cho Dawlish theo chân ta. Đúng là không tốt một tí nào cả. Ta đã buộc phải ế mồi bùa lên Dawlish một lần; rồi ta lại làm thế tiếp với một sự hối hận tột cùng."

"Thế người ta vẫn chưa biết thầy đi đâu phải không?" Harry hỏi, hy vọng sẽ biết thêm được nhiều thông tin về cái chủ đề gây tò mò này, nhưng thầy Dumbledore chỉ cười qua cái kính nửa vàng trắng của ông.

"Không, họ không biết đâu, và cũng chưa đến lúc con cần biết. Bây giờ, ta đề nghị chúng ta nên bắt đầu, trừ khi có một thứ nào khác..." "Thực ra có đấy thưa thầy," Harry nói. "Đó là về Malfoy và Snape."

"Giáo sư Snape Harry à."

"Vâng thưa thầy. Con đã tình cờ nghe thấy họ trong bữa tiệc của Giáo sư Slughorn... thực ra thì con theo chân họ..."

Thầy Dumbledore nghe câu chuyện của Harry với một vẻ mặt bình thản. Khi Harry kết thúc ông đã không nói gì mất một lúc, rồi nói, Cảm ơn con đã nói cho ta biết điều này, Harry, nhưng ta khuyên con nên quên ngay chuyện này đi. Ta không nghĩ rằng cái đó lại quan trọng đến vậy."

"Không quan trọng ạ?" Harry nhắc lại một cách ngờ vực. "Thưa Giáo sư, thầy có hiểu là...?"

"Có Harry à, ta may mắn có một trí óc lạ thường nên ta hiểu tất cả những gì con vừa nói," Dumbledore nói, hơi có vẻ cứng rắn. "Ta nghĩ con còn thậm chí cho rằng ta còn hiểu câu chuyện này hơn cả con. Một lần nữa, ta rất vui con đã tin tưởng vào ta, nhưng hãy để ta cam đoan với con một lần nữa rằng con chưa bao giờ nói cho ta một điều gì có thể làm cho ta bất an cả."

Harry ngồi lặng im trong xao động, nhìn chăm chăm vào thầy Dumbledore. Cái gì đã xảy ra vậy nhỉ? Có phải điều này có nghĩa là thầy Dumbledore đã yêu cầu thầy Snape đi tìm hiểu xem Malfoy đang làm gì, tức là thầy đã được nghe tất cả những gì Harry vừa mới nói về Snape? Hay là thầy thực sự lo lắng về điều này, nhưng lại cố tỏ vẻ không có gì cả?

"Thế thưa thầy," Harry nói, với một giọng nói mà nó hy vọng rằng sẽ nhỏ nhẹ và lịch sự, "thầy vẫn thực sự còn tin vào...?"

"Ta đã quá đủ bao dung để trả lời câu hỏi đó rồi," Dumbledore nói, nhưng mà ông chẳng hề tỏ vẻ bao dung thêm một chút nào nữa. "Câu trả lời của ta vẫn không thay đổi."

"Ta cho rằng không phải vậy," một giọng nói cạnh khoé cất lên; Phineas Nigellus rõ ràng là chỉ giả vờ ngủ. Thầy Dumbledore mặc kệ ông ta.

"Và bây giờ, Harry, ta thực sự đề nghị chúng ta nên bắt đầu. Ta có nhiều thứ quan trọng hơn phải bàn luận với con trong tối hôm nay."

Harry ngồi đó, sôi sục. Mọi việc sẽ thế nào nếu nó từ chối thay đổi chủ đề, nếu nó vẫn khẳng khái đòi nói về trường hợp của Malfoy? Giống như là thầy đã đọc được tâm tư của Harry, Dumbledore lắc đầu.

"Ah Harry, điều này xuất hiện thật nhiều lần, thậm chí giữa những người bạn tốt nhất! Mỗi người trong chúng ta đều cho rằng thứ họ nói là quan trọng nhất, hơn cả bất cứ thứ gì mà những người khác đóng góp!"

"Con không nghĩ rằng những gì thầy nói không quan trọng thưa thầy," Harry nói cứng rắn.

"Hừm, con đúng lắm, bởi vì nó không hề quan trọng," Dumbledore tươi tỉnh. "Ta có hai ký ức cần cho con xem vào tối nay, cả hai đều có được bởi sự khó khăn rất lớn, và cái thứ hai, theo ta nghĩ, là cái quan trọng nhất mà ta thu thập được."

Harry chẳng nói gì về điều này cả; nó vẫn còn tức giận bởi sự tiếp đón mà lòng tự trọng của nó đã nhận được, nhưng nó cũng không biết nó sẽ thu được những gì nếu như nó tranh cãi thêm.

"Nào," Dumbledore nói, với một giọng hân hoan, "chúng ta gặp nhau tối hôm nay để tiếp tục câu chuyện về Tom Riddle, mà chúng ta đã dừng lại trong buổi học trước lúc nó đang chứng lại ở ngưỡng cửa những năm học tại Hogwarts. Con sẽ nhớ lại nó đã vui sướng thế nào khi biết mình là phù thủy, rằng nó đã từ chối sự có mặt của ta trong chuyến đi đến Hẻm Xéo, và rằng ta, đến lượt mình, lại cảnh cáo nó về việc trộm cắp liên tục khi nó đến trường."

"Hừm, thời gian bắt đầu năm học cuối cùng cũng đã đến và cùng với đó là cậu bé Tom Riddle ít nói, trong một cái áo choàng cũ, đã xếp hàng cùng với những đứa năm nhất khác. Nó đã được đưa vào nhà Slytherin hầu như ngay lập tức khi cái mũ Phân Loại chạm vào đầu nó," Dumbledore tiếp tục, đưa cánh tay đen thui của mình về phía cái giá nơi chiếc mũ Phân Loại được cất giữ, cũ kỹ và bất động. "Khi nào Riddle biết được người sáng lập nhà nổi tiếng có thể nói chuyện với rắn, ta không được rõ, có thể là buổi tối nọ. Sự việc này càng làm cho nó thích thú hơn và làm tăng lên cái cảm giác quan trọng của chính mình."

"Tuy nhiên, nếu như nó đã gây sợ hãi hoặc ấn tượng cho những đứa Slytherin khác bằng Xà Ngữ trong phòng học chung, điều đó chẳng hề được biết đến bởi những giáo viên. Nó đã không hề có biểu hiện tự hào hoặc thô bạo một chút nào. Như một đứa trẻ mồ côi rất thông minh hiếm thấy và đẹp trai, nó đã tự nhiên lấy được sự chú ý và thông cảm từ những giáo

viên ngay từ khi nó tới trường. Nó có vẻ lịch sự, ít nói, và rất khát khao được hiểu biết. Hầu như tất cả mọi người đều bị ấn tượng bởi nó."

"Thế thầy không nói với họ à, thưa thầy, về những gì thầy đã chứng kiến ở trại mồ côi ?" Harry hỏi.

"Không, ta đã không làm vậy. Mặc dù nó không hề có một biểu hiện tội lỗi nào, có thể có khả năng rằng nó cảm thấy có lỗi với những gì nó đã biểu hiện trước kia và cố gắng để quay mặt tốt ra ngoài. Ta đã lựa chọn để cho nó một cơ hội."

Dumbledore dừng lại và nhìn một cách dò xét vào Harry, lúc này đã mở miệng ra định nói. Ở đây, một lần nữa, lại là xu hướng của Dumbledore đối với việc tin tưởng người khác mặc dù có những chứng cứ quá rõ ràng rằng họ không xứng đáng được như vậy! Nhưng sau đó Harry nhớ một điều gì đó...

"Nhưng thầy không thực sự tin hẳn ta có phải không ? Hẳn đã nói với con... Riddle mà đã thoát ra từ cuốn nhật ký đã nói rằng, "Dumbledore chẳng bao giờ có vẻ thích ta bằng những giáo viên khác. "

"Hãy cứ nói rằng ta đã không coi việc nó đáng tin cậy là hiển nhiên," Dumbledore nói. "Ta đã, như ta đã chỉ ra rồi, cố gắng để mắt tới nó, và ta đã làm vậy. Ta không thể cho rằng ta đã thu thập được nhiều thứ từ những quan sát của ta trong thời gian đầu. Nó đã có vẻ rất dễ phòng ta; nó cảm thấy điều đó, ta chắc vậy, trong sự sợ hãi rằng người khác sẽ biết được cái bản chất thật của nó mà nó đã nói với ta hơi nhiều quá mức. Nó đã rất cẩn thận để không bị lộ quá nhiều như vậy một lần nữa, nhưng nó không thể nào lấy lại được những gì nó đã thốt ra trong sự vui sướng, hay những gì mà bà Cole đã thổ lộ với ta. Tuy nhiên, nó đã có cái cảm giác rằng không bao giờ ếm ta giống như nó đã ếm rất nhiều đồng nghiệp của ta.

"Khi nó lên dần từng lớp, nó đã tập hợp được một nhóm những người bạn sẵn sàng cống hiến; ta gọi họ như vậy, với một hy vọng có thể tìm được một từ thích hợp hơn, mặc dù như ta đã nói một lần, Riddle rõ ràng là không hề có cảm tình gì với bọn họ cả. Nhóm này đã có một kiểu hoạt động mờ ám trong lâu đài. Bọn chúng là một tập hợp tạp nham; một sự trộn lẫn của những người yếu kém tìm sự bảo vệ, những kẻ nhiệt tình muốn tìm một vinh quang, và những tên tàn bạo bị thu hút về phía người đứng đầu, người có thể cho họ thấy một bản mặt đẹp đẽ hơn của tội ác. Nói cách khác, bọn chúng là những tiền đề của những Tử Thần Thực Tử, và sự thực là một vài đứa đã trở thành Tử Thần Thực Tử ngay sau khi rời Hogwarts.

"Được điều khiển chặt chẽ bởi Riddle, bọn chúng chưa bao giờ bị phát hiện trong một sai phạm nào cả, mặc dù bảy năm học ở Hogwarts của bọn chúng đã được đánh dấu bởi một số lượng những sự kiện tồi tệ mà bọn chúng chẳng bao giờ có liên quan một cách rõ ràng cả, vụ khủng khiếp nhất là, chắc chắn rồi, việc mở được cửa của Hòm Chứa Bí Mật, mà cuối cùng đã dẫn đến cái chết của một cô bé. Như con đã biết, Hagrid đã bị buộc tội sai trong tội ác đó.

"Ta đã không thể thu thập nhiều ký ức về Riddle tại Hogwarts," Dumbledore nói, đặt bàn tay một mỗi lên cái Tượng Ký. "Một vài đứa biết về nó sau đó đã được sắp xếp để nói chuyện về nó; họ đã thực sự sợ hãi. Những gì ta biết được ta đều tìm ra sau khi nó rời

Hogwarts, sau rất nhiều cố gắng cẩn thận, sau khi theo chân một vài đứa đã bị lừa phải nói ra, sau khi tìm hiểu những bản ghi chép cũ và hỏi han những nhân chứng Muggle và phù thủy khác.

"Những người mà ta có thể thuyết phục nói với ta rằng Riddle đã bị ám ảnh bởi bố mẹ của nó. Điều này hoàn toàn có thể hiểu được, tất nhiên rồi; nó đã lớn lên trong trại mồ côi và rõ ràng rất mong ước được biết làm thế nào nó đến được đó. Có vẻ như là nó đã tìm kiếm trong tuyệt vọng những dấu hiệu của một Tom Riddle lớn ở trong những cái giá trong phòng truyền thống, ở trong danh sách những Huynh Trưởng ở trong những bản ghi chép cũ của trường, thậm chí trong những quyển sách về lịch sử Phù Thủy. Cuối cùng nó đã phải chấp nhận sự thật rằng cha nó chưa bao giờ đặt chân đến Hogwarts. Ta tin rằng từ đó nó đã bỏ cái tên đó mãi mãi, tạo ra cái tên Chúa Tể Voldermort, và bắt đầu tìm hiểu về gia đình người mẹ bị ruồng bỏ của nó - người đàn bà mà, con vẫn còn nhớ đấy, nó đã nghĩ rằng không thể là một phù thủy nếu bà đã bị đánh bại bởi sự yếu đuối đáng xấu hổ của con người là chết đi.

"Tất cả những gì mà nó có thể dựa vào là chỉ là cái tên Marvolo, mà nó biết từ những người điều hành cái trại mồ côi rằng đó đã là tên của ông ngoại nó. Cuối cùng, sau những nghiên cứu kỹ lưỡng, qua những quyển sách cũ về những gia đình phù thủy, nó đã tìm ra được sự tồn tại của dòng máu Slytherin. Vào mùa hè năm nó 16 tuổi, nó rời cái trại mồ côi mà sau này nó vẫn quay lại hàng năm để tìm những người thân của Gaunt. Và bây giờ, Harry, nếu con đứng lên..."

Dumbledore đứng dậy, và Harry lại thấy ông cầm lên một cái lọ nhỏ với một ký ức lung linh, xoáy tròn.

"Ta đã rất may mắn khi có ký ức này," ông nói khi ông đổ khối ký ức sáng vào trong cái Tưởng Ký. "Và con sẽ biết ngay ta đã có nó lúc nào. Chúng ta đi chứ?"

Harry bước lên phía cái chậu đá và cúi xuống theo chỉ dẫn đến khi mặt của nó chìm vào trong bề mặt của ký ức; nó lại có cái cảm giác quen thuộc khi rơi qua một khoảng không và dừng lại ở một cái sàn đá bắn thủy trong bóng tối tột cùng.

Nó mất mấy giây sau mới nhận ra nơi này, ngay lúc đó Dumbledore đã đáp xuống bên cạnh nó. Nhà của Gaunt thực sự bắn thủy không thể tả được hơn bất cứ nơi nào Harry đã từng đến. Trần nhà đầy những mạng nhện, sàn thì phủ bởi đất bắn; thức ăn mốc meo hôi thiu nằm ở trên bàn giữa một đồng lọ sành sứ. Ánh sáng duy nhất đến từ một cây nến leo lắt duy nhất ở dưới chân một người đàn ông với tóc và râu mọc dày đến nỗi Harry không thể thấy được mắt và miệng của ông đâu cả. Ông đang ngồi lì trong xe đẩy bên cạnh lò sưởi, và Harry đã phân vân không biết rằng liệu ông đã chết hay chưa. Nhưng rồi sau đó, một tiếng gõ cửa to vang lên và người đàn ông vụt thức giấc, giơ đũa thần lên bằng tay phải và một con dao ngắn bằng tay trái.

Cánh cửa ken két mở ra. Ở đó nơi cửa ra vào, tay cầm một cái đèn cũ kỹ, là một đứa bé mà Harry nhận ra ngay lập tức: cao, tai tái, tóc đen, và đẹp trai - Voldermort hồi còn bé.

Mắt của Voldemort di chuyển chậm chậm trong căn lều và cuối cùng tìm thấy người đàn ông trong xe đẩy. Trong một vài giây họ đã nhìn nhau, rồi người đàn ông vụt đứng dậy, rất nhiều lọ rỗng va vào nhau dưới chân ông và leng keng trên sàn.

"MÀY!" ông thét lên. "MÀY!"

Và ông lao như điên đến Riddle, đưa thần và dao gươm cao.

"Dừng lại."

Riddle nói bằng Xà Ngữ. Người đàn ông ngã nhào về phía cái bàn, đẩy lũ chai lọ mớ meo vỡ tan xuống sàn. Ông nhìn chăm chăm vào Riddle. Phải im lặng mất một lúc lâu khi họ tìm hiểu nhau. Người đàn ông đã nói trước.

"Mày nói được cái đó à?"

"Đúng ta nói được," Riddle nói. Nó tiến lên trước trong căn phòng, rồi đóng sầm cửa lại đằng sau mình. Harry không thể không cảm thấy một lòng cảm phục đối với sự hoàn toàn không sợ hãi của Voldemort. Mặt của hắn chỉ đơn giản tỏ vẻ kinh tởm, và có thể, thất vọng nữa.

"Marvolo ở đâu?" hắn hỏi.

"Chết rồi," người kia nói. "Chết nhiều năm về trước, có phải không nhỉ?"

Riddle tức giận.

"Thế lão là ai?"

"Ta là Morfin, có phải không?"

"Con của Marvolo à?"

"Tất nhiên là vậy rồi, thế..."

Morfin vén tóc ra khỏi bộ mặt bẩn thỉu của mình, để có thể thấy Riddle được dễ hơn, và Harry nhìn thấy ông đang đeo cái nhẫn đá đen của Marvolo ở trên tay phải.

"Ta nghĩ mày là đứa Muggle đó," Morfin thì thầm. "Mày trông giống hệt thằng Muggle đó."

"Muggle nào?" Riddle nói danh thếp.

"Thằng Muggle mà em gái ta đã rất yêu quý, thằng Muggle mà đã sống trong ngôi nhà rất to," Morfin nói, và ông oẹ ra bất thành linh ở ngay giữa hai người. "Mày trông giống hệt nó. Riddle. Nhưng nó đã già hơn nhiều rồi phải không? Nó già hơn mày nhiều, giờ ta đã biết..."

Morfin có vẻ tha thẩn và hơi ngà ngà, vẫn còn nắm chặt mép cái bàn để đứng vững, "Nó trở lại rồi, thấy chưa," ông nói thêm với vẻ ngốc nghếch.

Voldemort nhìn xoáy vào Morfin như thể đang xét đoán ông. Rồi nó bước tới gần hơn và nói, "Riddle quay lại đây à?"

"Ar, nó đã bỏ con bé, và phục vụ con bé tốt đấy chứ, cuộc hôn nhân bản thủ!" Morfin nói, lại nôn ra sần. "Đã ăn cướp chúng ta, xem nào, trước khi con bé trốn đi. Viên đá của Slytherin ở đâu, ơ, viên đá của Slytherin ở đâu rồi?"

Voldemort không trả lời. Morfin đang tiếp tục giận dữ; ông khua dao lên và quát, "Phản bội chúng ta, con bé đã làm vậy, đồ con gái hư hỏng! Và đã để ra mày, đến đây và hỏi những câu hỏi như thế? Nó qua rồi phải không... Nó đã qua rồi..."

Ông nhìn ra chỗ khác, hơi choáng váng, và Voldemort bước tới. Khi nó làm vậy, một bóng tối lạ thường rơi xuống, làm lu mờ ánh đèn của Voldemort và nền của Morfin, lu mờ tất cả mọi thứ... Những ngón tay của Dumbledore nắm chặt tay của Harry và họ đang bay vút lên hiện tại. Ngọn đèn vàng mờ mờ trong văn phòng của thầy Dumbledore có vẻ làm Harry loá mắt sau cái bóng tối không thể phá vỡ đó.

"Thế thôi ạ?" Harry nói ngay lập tức. "Tại sao nó lại tối như thế, cái gì đã xảy ra?"

"Bởi vì Morfin không thể nhớ được những gì xảy ra sau đó," Dumbledore nói, chỉ Harry ngồi xuống ghế của nó. "Khi ông tỉnh dậy vào sáng hôm sau, ông đang nằm trên sàn, chỉ có một mình. Chiếc nhẫn của Marvolo đã mất."

"Trong lúc đó, trong làng Little Hangleton, một người hầu gái đang chạy qua High Street, hét lên rằng đã có ba xác chết trong phòng vẽ trong nhà: Tom Riddle già và bố mẹ của ông ta."

"Giới pháp quyền của người Muggle đã bị làm cho bối rối. Trong lúc ta còn để ý, họ vẫn không thể biết tại sao những người nhà Riddle lại chết, vì phép Avada Kedavra thường thì không để lại dấu hiệu tàn phá nào... Trường hợp ngoại lệ thì đang ngồi bên cạnh ta," Dumbledore nói thêm, với một cái hắt đầu về phía vết sẹo của Harry. "Bộ, mặt khác, lại biết ngay lập tức rằng đó là một vụ giết người phù thủy. Họ cũng biết rằng một kẻ ghét Muggle đã có tiền án sống ở phía kia thung lũng đối với nhà Riddle, kẻ ghét Muggle mà đã bị tù một lần vì tội tấn công một trong những người bị giết đó."

"Thế là Bộ cho gọi Morfin lên. Họ không cần phải hỏi ông ta, hay dùng bùa Veritaserum hay Legilimency. Ông thừa nhận vụ giết người ngay lập tức, nói ra những chi tiết mà chỉ có kẻ giết người mới biết. Ông ta rất tự hào, ông nói, vì đã giết những tên Muggle, đã chờ cơ hội từ lâu lắm rồi. Ông nộ lại đưa thần, cái mà đã được chứng minh ngay rằng đã được dùng để giết những người nhà Riddle. Và ông cũng tự mình chấp nhận việc bị đưa đến Azkaban mà không hề phản đối."

Tất cả những gì còn làm cho ông phân vân là việc cái nhẫn của bố ông ta đã mất. Ông sẽ giết tôi vì làm mất nó, ông tóm lấy người giải tù lần này qua lần khác. Ông sẽ giết tôi vì làm mất chiếc nhẫn. Và đó rõ ràng là điều cuối cùng mà ông còn được nói. Ông đã sống đến cuối đời ở Azkaban, than vãn về sự mất tích của kỷ vật cuối cùng của Marvolo, và đã được chôn cất ở bên cạnh nhà tù, cùng với những linh hồn tội nghiệp mà cũng đã bị nhốt ở trong những bức tường nhà tù."

"Thế tức là Voldemort đã lấy đũa thần của ông Morfin và sử dụng nó?" Harry nói, ngồi thẳng dậy.

"Đúng thế," Dumbledore nói. "Chúng ta không có ký ức nào cho điều này, nhưng ta nghĩ rằng ta có thể chắc chắn điều gì đã xảy ra. Voldermort đã làm tê liệt bác của nó, lấy đứa thần, và đi sang phía bên kia của thung lũng để đến ngôi nhà to. Ở đó nó giết người đàn ông Muggle mà đã từ bỏ mẹ nó, và vì chắc chắn, cả ông bà Muggle của nó nữa, để xóa đi hoàn toàn dòng máu Riddle cuối cùng và tự mình trả thù người cha mà đã không bao giờ muốn có nó. Rồi nó trở về căn lầu của Gaunt, thực hiện một số bùa chú phức tạp để đưa vào trong trí óc ông bác một chút ký ức sai lầm, đặt cái đứa thần của Morfin bên cạnh người chủ bất tỉnh của nó, lấy đi cái nhẫn cổ mà ông đeo, rồi rời khỏi đó."

"Và Morfin không bao giờ nhận ra ông không làm những điều đó?"

"Không bao giờ," Dumbledore nói. "Ông đã cho thấy, như ta đã nói, một lời thú tội hoàn toàn và đầy đủ."

"Nhưng ông vẫn có những ký ức thực trong đầu mình chứ!" "Đúng, nhưng phải có một bùa chú Legilimency từ một người thực sự có kinh nghiệm mới có thể lấy nó ra được," Dumbledore nói, "và tại sao người ta lại moi móc vào trí óc của Morfin sâu thêm nữa khi ông ta đã tự nhận mọi tội lỗi về mình? Dù sao thì, ta đã có thể thực hiện một cuộc gặp với Morfin vào những tuần cuối đời của ông, vào thời gian mà ta đã cố gắng để tìm hiểu hết sức về quá khứ của Voldermort. Ta đã lôi cái ký ức vừa rồi ra bằng một sự khó khăn lớn. Khi ta nhìn thấy những gì ẩn chứa trong đó, ta đã thử dùng nó để đưa Morfin ra khỏi Azkaban. Trước khi Bộ ra quyết định, Morfin đã chết."

"Nhưng làm thế nào mà Bộ không nhận ra rằng chính Voldermort đã làm những điều đó đối với Morfin?" Harry giận dữ. "Hắn vẫn chưa đến tuổi thành niên mà, phải không? Con nghĩ là họ có thể phát hiện ra những pháp thuật chưa đến vị thành niên chứ!" "Con gần đúng - họ có thể phát hiện ra phép thuật, nhưng không phải là kẻ thực hiện nó. Con sẽ vẫn còn nhớ rằng con đã bị khiển trách bởi Bộ cho một Bùa Bay Lượn mà thực ra là được làm bởi..."

"Dobby," Harry cầu nài; sự bất công này vẫn còn làm phiền nó. "Thế nên nếu người ta chưa đến tuổi và người ta thực hiện phép thuật trong một căn nhà của một phù thủy lớn tuổi, Bộ sẽ không biết."

"Họ sẽ hiển nhiên không thể nói ai là người thực hiện phép thuật," Dumbledore nói, cười khê khàng vào cái nhìn đầy căm phẫn trên mặt Harry. "Họ tin tưởng vào những cha mẹ phù thủy trong việc bắt những đứa con của họ tuân theo họ trong gia đình."

"Hừm, đúng là rác rưởi," Harry ngắt lời. "Xem cái gì đã xảy ra, xem cái gì đã xảy ra cho ông Morfin!"

"Ta đồng ý," Dumbledore nói. "Bất kể Morfin là ai, ông không hề đáng phải chết như ông đã như vậy, bị trách tội cho một vụ giết người mà ông không thực hiện. Nhưng giờ đã muộn rồi, ta muốn con xem một ký ức khác trước khi chúng ta chia tay..."

Dumbledore rút ra từ trong túi một cái lọ thủy tinh nhỏ và Harry yên lặng ngay lập tức, vẫn còn nhớ rằng thầy Dumbledore đã nói đó là cái quan trọng nhất mà ông từng thu thập được. Harry để ý rằng những gì trong lọ đã khá khó khăn để chảy hết vào trong cái Tường Ký, tựa hồ như nó đã hơi đông cứng lại; những ký ức có trở nên tàn tệ hơn không?

"Cái này sẽ không mất nhiều thời gian đâu," Dumbledore nói khi ông cuối cùng đã đổ hết cái lọ nhỏ. "Con sẽ trở lại đây trước khi con để ý đến. Một lần nữa vào cái Tủ Kẹp..."

Harry lại rơi vào trong cái bề mặt bằng bạc một lần nữa, lần này đáp xuống phía trước một người đàn ông mà nó nhận ra ngay.

Đó là một Horace Slughorn trẻ hơn rất nhiều. Harry đã quen với việc nhìn thấy ông bị hói, để đến nỗi nó thấy hình ảnh của Slughorn với mái tóc dày, ánh lên, màu vàng rơm rất bối rối; điều đó giống như ông đã lợp rạ mái tóc mình vậy, mặc dù đã có một mảng hói cỡ đồng Galleon trên đỉnh đầu. Râu của ông, ít hơn nhiều so với ngày nay, có màu vàng hoe. Ông không phức tạp như Slughorn mà Harry biết, mặc dù những chiếc nút bằng vàng trên chiếc áo gilê thêu của ông đã bị căng lên khá nhiều. Đôi chân nhỏ của ông đang nghỉ ngơi trên một tấm đệm nhung, ông đang ngồi yên vị trong một cái ghế bành thoải mái, một tay nắm một cốc rượu nhỏ, tay kia tìm kiếm trong một cái hộp gồm những quả dưa thủy tinh.

Harry nhìn quanh khi thầy Dumbledore xuất hiện bên cạnh nó và nhìn thấy họ đang ở trong văn phòng của Slughorn. Nửa tá những thằng con trai đang ngồi quanh Slughorn, tất cả đều ngồi ở trên nền cứng hơn và thấp hơn ông, và tất cả đều ở khoảng 15 tuổi. Harry nhận ngay ra Voldemort. Nó có bộ mặt đẹp trai nhất và trông có vẻ thoải mái nhất trong tất cả lũ trẻ. Tay phải của nó thả lỏng lên cái tay vịn của ghế bành; với một sự giật mình, Harry nhìn thấy nó đang đeo chiếc nhẫn vàng đen của Marvolo, nó đã giết bố của nó.

"Thưa thầy, có thực là Giáo sư Merrythought đang nghỉ hưu không ạ?" nó hỏi.

"Tom, Tom, nếu ta biết rằng ta không thể nói cho con biết được," Slughorn nói, ve vẩy một ngón tay đầy những đường vẽ phía Riddle quở trách, mặc dù đã làm sụp đổ ý nghĩa đó bằng một cái nháy mắt. "Ta phải nói rằng, ta rất muốn được biết con đã lấy những thông tin này từ đâu, con trai à, đúng là con có nhiều kiến thức hơn một nửa số giáo viên ở đây."

Riddle cười; những đứa trẻ khác cười phá lên và nhìn nó vẻ khâm phục.

"Cái gì đã tạo nên cái khả năng kỳ lạ của con về việc biết trước những thứ con không nên biết, và cách nâng đỡ cẩn thận của con đối với những người con quan tâm - cảm ơn con về những quả dưa, tiện đây, con đúng lắm, thứ quả ưa thích của ta đấy..."

Khi một vài đứa trẻ cười lên khúc khích, một điều rất kỳ lạ đã xảy ra. Cả căn phòng đã bất thành hình bị bao phủ bởi sương mù dày đặc, đến nỗi Harry không thể nhìn thấy cái gì ngoài mặt của thầy Dumbledore, lúc này đang đứng cạnh nó. Rồi giọng nói của Slughorn vang lên trong màn sương, to một cách thiếu tự nhiên, "Các con sẽ sai lầm hết thôi, hãy nhớ lời của ta."

Màn sương mờ tan đi ngay lập tức giống như khi nó hiện ra và chẳng một ai ám chỉ gì về nó cả, hoặc ít ra là biểu lộ cái gì đó về một điều bất bình thường vừa xảy ra. Rất lúng túng, Harry nhìn quanh khi cái đồng hồ vàng nhỏ ở trên bàn của Slughorn điểm 11 giờ.

"Ôi trời, đã đến giờ rồi hả?" Slughorn nói. "Các con nên đi thôi, nếu không chúng ta sẽ gặp rắc rối cả đấy. Lestranger, ta muốn con nộp cho ta bài luận vào ngày mai nếu không thì bị cấm túc đấy. Cả Avery cũng thế."

Slughorn đứng dậy khỏi cái ghế bành và đặt cái cốc trống rỗng lên bàn khi những đứa trẻ rời khỏi phòng. Voldermort, mặc dù vậy, lại ở lại trong đó. Harry có thể nói rằng nó đã có chủ ý, muốn là người cuối cùng ở trong phòng với Slughorn.

"Trông rất cứng rắn đấy Tom," Slughorn nói, quay lại và thấy rằng nó vẫn còn ở trong phòng. "Con không muốn bị phát hiện đã ra khỏi giường vào giờ này, và con là một Huynh Trưởng..."

"Thưa thầy, con muốn hỏi thầy một điều."

"Cứ hỏi đi, con của ta, cứ hỏi đi..."

"Thưa thầy, con muốn hỏi thầy biết những gì về... về Horcruxes?"

Và điều đó lại xuất hiện: Màn sương dày đặc bao phủ căn phòng khiến cho Harry chẳng thể nhìn thấy Slughorn và Voldermort một tí nào cả; chỉ có Dumbledore, cười im lặng bên cạnh nó. Rồi giọng của Slughorn lại vang lên, giống như ông đã làm một lần rồi.

"Ta không biết gì về Horcruxes và ta cũng sẽ không nói cho con nếu ta biết! Giờ hãy ra khỏi đây ngay và đừng cho ta bắt gặp con nói về điều này một lần nữa!"

"Rồi, thế thôi," Dumbledore nói yên lặng bên cạnh Harry.

"Đến lúc phải đi rồi."

Và đôi chân của Harry rời mặt sàn để rồi lại rơi, vài giây sau, xuống tấm thảm trước bàn của Dumbledore.

"Chỉ có thể thôi sao?" Harry nói ngay ra.

Dumbledore đã nói rằng đây là ký ức quan trọng nhất, vậy mà nó chẳng thấy được ý nghĩa nào từ đó cả. Phải công nhận rằng màn sương, và sự thật rằng chẳng có ai để ý đến điều này cả, là thực sự kỳ lạ, nhưng ngoài điều đó ra chẳng còn có gì khác xuất hiện, trừ việc Voldermort có hỏi một câu hỏi và đã không được trả lời.

"Nếu như con có thể để ý thấy," Dumbledore nói, ngồi đằng sau cái bàn của ông, "rằng ký ức này đã bị sửa đổi."

"Bị sửa đổi sao?" Harry lặp lại, cũng ngồi xuống.

"Chắc chắn vậy," Dumbledore nói. "Giáo sư Slughorn đã xử lý những ký ức của bản thân ông."

"Nhưng tại sao thầy ấy lại làm thế?"

"Bởi vì, theo ta nghĩ, ông ta xấu hổ về những gì ông ta còn nhớ," Dumbledore nói. "Ông ta đã cố gắng để làm lại ký ức của mình để cho thấy một tia sáng tốt hơn, xóa đi những phần mà ông ta không muốn ta thấy. Điều này, như con thấy đấy, đã được làm rất sơ sài, và đó đều là những ký ức tốt, rõ ràng chỉ thấy rằng ký ức thực vẫn còn giấu ở đằng sau những sự thay đổi đó."

"Và vì thế, lần đầu tiên, ta cho con bài tập về nhà Harry à. Chính con sẽ phải thuyết phục Giáo sư Slughorn tiết lộ ra ký ức thực, mà không thể chối cãi được, đó sẽ là những mẫu thông tin chủ yếu nhất mà chúng ta cần biết."

Harry nhìn chăm chăm vào thầy.

"Nhưng chắc chắn rằng, thưa thầy," nó nói, giữ cho giọng nói đủ tôn trọng đến mức cần thiết, "thầy không cần con đâu - thầy đã có thể dùng phép Legilimency... hoặc phép Veritaserum..."

"Giáo sư Slughorn là một phù thủy có thừa khả năng đối phó với hai phép đó," Dumbledore nói. "Ông ta đã hoàn thành phép Occlumency tốt hơn nhiều so với ông Morfin Gaunt tội nghiệp, và ta sẽ rất bất ngờ nếu như ông ta không có phép trừ bùa Veritaserum trong mình kể từ khi ta ép ông ta phải cho ta thấy cái ký ức bị nham nhở này."

"Không, ta nghĩ rằng rất là điên rồ nếu như ta cố gắng lôi sự thật ra từ Giáo sư Slughorn bằng bạo lực, và từ đó có thể gây hại nhiều hơn lợi; ta không mong muốn ông ta rời Hogwarts. Mặc dù vậy, ông ta vẫn có những điểm yếu giống hết những người khác, và ta tin rằng con là người có thể xuyên thủng màn bảo vệ của ông. Điều quan trọng nhất là ta phải thu được ký ức thật, Harry à... Quan trọng đến mức nào, ta chỉ được biết khi ta thấy được bản chất sự thật. Vì vậy, chúc con may mắn... và chúc ngủ ngon."

Một chút hẫng lại vì sự giải tán bất thành bình, Harry bước đi rất nhanh, "Chúc thầy ngủ ngon, thưa thầy."

Khi nó đóng cửa phòng học lại sau lưng, nó loáng thoáng nghe thấy Phineas Nigellus nói, "Ta không hiểu tại sao đứa trẻ này lại có thể làm tốt hơn ông, Dumbledore à."

"Và ta cũng không trông chờ ông làm tốt hơn, Phineas," Dumbledore trả lời, và con Fawkes lại rên rỉ với giọng nhỏ nhẹ, ngân vang.